

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΓΑΛΗΣ

Συνδρομή ετησία: Έν' Ἑλλάδι φρ. 8 ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 12 — Ἐκκατον φυλ. τιμᾶται λ. 10.— Γραφεῖον Κο-
ρίννης, ἐν τῇ τυπ. τῆς Κορίννης;— Αἱ τὸ περιοδικὸν ἀφορῶσαι ἐκαστοὶ αὐτοὶ διευθύνονται πρὸς τὸν ἐκδοτὴν.

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΙΩΤΗΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΣ

Ο ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Συνέχεια· ἰδί σελ. 1.

Β'

Μ' ἐρωτᾶτε ἔπειτα, ἀγαπητῆ μου Κυρία, ὅποιον αὐτὸς ἐνωῶ ἰδιαίτερος τὸν προορισμὸν τῆς Ἑλληίδος. Ἀπαντῶν εἰς τὸ δευτέρον ὑμῶν τοῦτο ἐρώτημα, πολὺ φοβοῦμαι μήπως παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου δὲν κατορθώσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι θὰ λυπηθῶ ἐγκαρδίως, ἂν ὁ φόβος μου οὗτος ἐπαληθεύσῃ, πλὴν τί ἐδυνάμην, παρακαλῶ, νὰ πράξω, ὅταν ὑμεῖς μὲν σχεδὸν ἀπαιτῆτε, καὶ δὴ ἐνασχοῦσαι τοσοῦτω ἀσπλάγχχνως πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς ἐπιρροῆς σας, ἣν φαίνεσθε ἀρκοῦντως αἰσθανομένη ὅτι ἡ πρὸς ὑμᾶς πολλῆ μου ὑπόληψις σᾶς παρεχώρησεν· ἐπ' ἐμέ, ἐγὼ δέ, ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, ἀδυνατῶ νὰ λαλήσω παρὰ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πεποιθήσεις μου; Καὶ ἂν θυμώσητε; Τότε... τόσω τὸ καλλίτερον. Διατί νὰ τὸ κρύψω; Ἀρᾶσκει μοι, καθ' ὑπερβολὴν, ὁ θυμὸς γυναικίος, μάλιστα ὠραίας, ὡς ὑμεῖς.

Πάντα λοιπόν, ἀποκρίνομαι, τάνωτέρω παραδείγματα, τὰ ὅποια ἐδυνάτοί τις ἐν ἀνάγκῃ νὰ παρατείνῃ ἐπὶ πλέον, βεβαίως μὲν δὲν ἐλέγχουσι παντάπασιν πνευματικὴν μειονεξίαν τοῦ ὑμετέρου φύλου, ἣν αἱ προλήψεις ἄλλοτε ἐπίστευσαν καὶ οἱ σχολαστικοὶ σήμερον ὀρίζονται ὅτι ἀνεῦρον ἐν ταῖς σκοληκοδρώτοις περγαμνῆαῖς τοῦ Θεουκιδίδου, ἀλλὰ δὲν βλέπω ὅτι ἐπὶ πολὺν τοῦλάχιστον ἔτι χρόνον δύνανται νὰ εἶναι καὶ τοσοῦτω ἀξιόζηλα ἢ ἰκανῶς πειστικά, ὅπως ἐν τῇ παρουσίᾳ πνευματικῆ καταστάσει τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἣτις οὐδόλως εἶναι εὐάρεστος, μιμηθῶμεν αὐτά. Θεωρία τοιαύτη, ἐν τῇ μερικῇ μόνον αὐτῆς ἐφαρμογῇ δυναμένη καὶ παρ' ἡμῖν ν' ἀποδειχθῇ συμφέρουσα καὶ ἀσπαστῆ, ἐνεχυρτέρα αὐτῆς ἐννοία δὲν μοι φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἀξιόσυστατος καὶ διὰ τὴν Ἑλληίδαν, ἣς πολὺ διάφορος ὁ προορισμός.

Προκειμένου περὶ ταύτης, οὐδόλως ἀσπάζομαι τὸ φρόνημα τῶν σοφῶν ἰδεολογῶν καὶ ἀγαλιώτων ἐκείνων ὁπαδῶν τῆς προσωπικῆς λεγομένης ἐλευθερίας, οἵτινες διδάσκοντες ὅτι ἡ γυνὴ δικαιούται καὶ δύνανται νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ τῆς

πολιτείας πράγματα, θέλουσι νὰ ἐξαγάγωσιν αὐτὴν ἐκ τοῦ βασιλείου τῆς, ὅπερ εἶναι ὁ οἶκος. Διὰ τὴν Ἑλληίδαν, διὰ τὴν πατρίδα ἡμῶν ἢ ἐθνικὴ ἀγωγή, καὶ μόνον ἢ ἐθνικὴ ἀγωγή καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἢ ἐθνικὴ ἀγωγή, ἣτις ὁσημέραι δυστυχῶς ἐκλείπει, φρονῶ ἀδισταχτῶς ὅτι δεόν νὰ εἶναι ἡ οὐσιώδης. Ἡ Ἑλληνίς πρέπει νὰ σπουδάξῃ τὴν πατριὸν αὐτῆς γλῶσσαν καὶ νὰ πλουτίξῃ διὰ τῆς ἐκπαιδευσεώς της κατὰ τοσοῦτον μόνον τὰς γνώσεις της, καθ' ὅσον αὐταὶ δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν αὐτῇ πάντοτε διὰ τὸν οἶκον, διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, ἣν συντελοῦσα προσηκόντως ἐκπληροῖ ἀναντιρρήτως οὐδὲν ἥττον ὑψίστην ἀποστολὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οὕτω δὲ δὲν ἐγκαθεύργωμεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἀλλὰ τὴν καθιστῶμεν βασιλίσαν αὐτοῦ.

Ἐπὶ μακρὸν δ' ἴσως ἔτι δὲν θὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ φωτίξῃ δι' ἐφημερίδων καὶ συγγραμμάτων τὸν κόσμον οὐδὲ νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῆς πολιτείας ἀμέσως, ἀφοῦ πολλῶ εὐεργετικώτερον διὰ τὰς ἐθνικὰς ἀνάγκας δύνανται νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπ' αὐτῆς ἐμμέσως ἀνατρέφουσα, ὡς προεῖπον, χρηστοὺς καὶ τιμίους πολίτας, ἐμπνεύουσα εἰς αὐτοὺς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀγαθοποιίας καὶ ἀποδίδουσα οὕτως εἰς τὴν ὁμολογουμένως νοσοῦσαν ἡμῶν κοινωνίαν πάντα ἐκεῖνα τὰ ἠθικὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν εὐμερίαν της. Οὐδ' ἀμφιβάλλω ὅτι πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἀπέβλεψαν οἱσχόντες τὴν ἀρχεβουλίαν τῆς συστάσεως τοῦ πρώτου παρθεναγωγείου καὶ παρ' ἅπασιν μὲν τοῖς ἔθνεσι, μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν. Ὑπὸ τοιοῦτον πνεῦμα καὶ σήμερον αἱ ἐν Τουρκίᾳ κοινότητες μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ πάνυ φιλοτιμῶς ἐργαζόμεναι καὶ δαπανῶσαι ἰδρῶουσι καθ' ἐκάστην ἀπανταχοῦ Παρθεναγωγεία.

Ἄλλ' ὑμεῖς, ὠραία μου θυμωμένη, τί φρονεῖτε; Στοιχηματίζω ὅτι ἐμάντευσα τί θὰ μοι ἀντετάττετε εἰς ταῦτα καὶ φαντάζομαι τὸ θραμβευτικὸν ἕφος μὲ τὸ ὅποιον θὰ μοι ἐλέγετε: «Ἀφοῦ, κύριε, παραδέχεσθε κατ' ἀρχὴν, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν μειονεκεῖ πνευματικῶς τοῦ ἀνδρὸς καὶ κηρύττεσθε ἀπολύτως ὑπὲρ τῆς χειραφετήσεως αὐτῆς, πῶς ἔπειτα ζητεῖτε τὴν χειραφετήσιν ταύτην, προκειμένου περὶ τῆς Ἑλληίδος, νὰ ἐνοηθῶμεν ὅτι τὸν προορισμὸν τῆς συγχωρήσατέ μοι νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἐὰν δὲν προσ-

διδε τάσιν ἡκιστα προοδευτικὴν καὶ ἀξίαν πεφωτισμένης καὶ φιλελευθέρας διανοίας, ἀλλὰ βεβαίως πρέπει νὰ εἶναι προφανῆς ἀντίφασιν». Δὲν νομίζω ὅτι δὲν σκέπτεσθε καλῶς, ὁμολογῶ μάλιστα εὐχαρίστως, ὅτι ἐξ ἐναντίας πολλάκις ἐδόθησάν μοι ἀφορμαί, ὅπως ἐκτιμῶσα δεόντως τὴν ὀρθότητα τῶν σιδήσεων σας. Ἀλλὰ δὲν φρονῶ ἐπ' ἴσης καὶ ὅτι κατὰ βάθος δύναται ἐν τούτοις νὰ ἐνυπάρχη ἀντίφασις τις πράγματι. Ἄ, θὰ μὲ ἠδικεῖτε τρομερά, σὰς βεβαίῳ, πιστεύουσα ὅτι λ. χ. μετὰ δυσαρεσκείας θὰ ἤρουν αἴφνης τὴν Ἑλληνίδα ἀγορεύουσαν εὐγλωττίας ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς περὶ συνταγματικῶν δικαιωμάτων, ἢ ἀναλαβοῦσαν τὴν σύνταξιν σοβαροῦ καὶ ἐμβριθοῦς ὑπομνήματος, συνηγοροῦντος ἐνδόξης καὶ δι' ἀκαταμαχητῶν ἐπιχειρημάτων ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῷ ἑλληνισμῷ ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Βερολίῳ συνεδρίου, ἢ τέλος μὲ γυμνὸν τὸ ξίφος ὀδηγοῦσαν τὸν στρατὸν ἡμῶν ἐν θριάμβῳ εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Θεσσαλίας.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω κατ' οὐδένα τρόπον, ὅτι ἐκ τοῦ βαθέος σκότους μεταβαίνων τις ἀποτόμως εἰς τὸ ἄπλετον φῶς θὰ ἔκαυνε τοῦτο πάντῃ ἀκινδύνως, οὐδὲ πείθεται ὅτι θὰ ἦτο τοῦτο ἔργον συνέσεως. Πιστεύω ἀδιστακτικῶς, ἀγαπητή μου κυρία, ὅτι ἡ προαγωγὴ τῶν κοινωνιῶν δὲν συντελεῖται διὰ σχολιοκρατικῶν ἀλλαγῶν ἀλλὰ διὰ μόχθου πολλοῦ καὶ χρόνου μακροῦ, μικρὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον. Οὐδὲ φαντάζομαι ὅτι ἐκ δυσώδους ἐλλοιῶν πρέπει νὰ ἀναμεινῶμεν ἀναδιδομένον φυτὸν δυνάμενον νὰ παράσχη ἡμῖν καρπὸν εὐοσμὸν καὶ εὐχολον. Ὅπως πρὸς προαγωγὴν τούτου ἀνάγκη νὰ προπαρασκευάσωμεν τὸ ἔδαφος, μεταποιοῦντες τὸ ἄγονον ἔλος εἰς γόνιμον γαῖαν, οὕτω καὶ ἵνα ἀπολαύσωμεν Ἑλληνίδας, δυναμένας νὰ διακριθῶσιν ἐπὶ συγγραφικῇ ἱκανότητι, ἢ νὰ κοσμηθῶσι περιφανῶς τὰς ἀκαδημαϊκὰς ἑδρας, ἢ νὰ διαπρέψωσιν ἐπὶ νομομαθείᾳ, στρατηγικῇ καὶ πολιτικῇ δεξιότητι, ἀνάγκη πρὸς τοῦτο νὰ προπαρασκευάσωμεν τὴν ἡμετέραν νοσοῦσαν κοινωνίαν, ἐν ἣ δὲν μοι φαίνεται ὅτι σήμερον παρίσταται παρομοία ἀνάγκη. Ἡ ἡμετέρα κοινωνία πρωτίστως ἔχει ἀνάγκην σήμερον μητέρων χρηστῶν καὶ ἐναρέτων συζύγων, κατὰ τοσοῦτον εὐπαιδευτῶν, καθ' ὅσον θὰ ἤρκει, ὅπως δύναται νὰ ανατρέφωσιν ἑλληνοπρεπῶς τὰ τέκνα των. Ἀποδίδοντες δὲ αὐτῇ τοιοῦτῳ τρόπῳ τὴν ἐλλείπουσαν γονιμότητα, ἄς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θάττον ἢ βραδυτέρον θίναδεῖξῃ καὶ αὐτὴ ἀσφαλῶς τὴν Σταέλ καὶ τὴν Ἐλεονώραν, τὴν Μοράταν καὶ τὴν Ματθίλδην της. Τῶν μητέρων λοιπὸν τούτων καὶ συζύγων ἢ δημιουργήσεως πρέπει νὰ εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ κύριος καὶ μόνος σκοπὸς τῶν ἡμετέρων παρθενουργεῶν. Ἡ σύμφωνος πρὸς τὰς ἐθνικὰς ἡμῶν ἀνάγκας ἐκπαιδεύσις τῆς γυναικὸς δεὸν ἀφελόντως νὰ εἶναι ἐπὶ πολὺ ἐτι παρ' ἡμῖν τὸ σεβαστὸν καὶ σωτήριον πρόγραμμα τῶν ἡμετέρων Παρθενουργεῶν.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σιδήσεων μου τούτων, ἄς οὕτω συνηγμένως ἀνωτέρω διετύπωσα, προκειμένου καὶ καθόλου περὶ τῆς γυναικὸς καὶ ἰδίᾳ περὶ τῆς Ἑλληνίδος, θὰ ἐπιμείνῃτε ἄρα γε, κυρία μου, πιστεύουσα, ὅτι ἐνυπάρχει πάλιν ἀντίφασις τις ἐν ταύταις; . . . Τότε καὶ ἐγὼ θὰ ἐπιμείνω ἀκαμπτος καὶ ἀδυσώπητος εἰς τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν τοσοῦτῳ αἰσθάνομαι ὁσάκις βλέπω θελκτικὸς ὄφθαλμὸς σπινθηροβολοῦντας ἐξ ὀργῆς, ἣτις καθιστᾷ αὐτοὺς ἐτι θελκτικωτέρους.

(Ἐστὶ συνέχισις). X. ΚΑΡΜΙΤΣΗΣ.

ΠΕΡΙ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΥ *

Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἠθικῆς ζωῆς παρίσταται ἐκάστῳ φοβερὸν, πᾶς τις δὲ δύναται καὶ ὀφείλει νὰ εὕρῃ τὰ ἐφικτὰ μέσα, ἵνα προλάβῃ τὴν κατὰ πτωσίν, ἢ μᾶλλον τὰς περιοδικὰς ἐκείνας καταστροφάς, αἵτινες καταστρέφουσι τοὺς λαοὺς καὶ δεσμεύουσι τὴν ἐλευθερίαν.

Καλὸν σύστημα ἀνατροφῆς, ἰδοὺ τί τὸ ἀναγκαῖον τῇ πατρίδι.

Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος εἶναι πᾶσι κοινός, δι' ὃ πάντες ὀφείλουσι νὰ σκέπτονται περὶ αὐτοῦ. Ἡ ἀγία συμμαχία τοῦ πλουσίου καὶ πένητος, τοῦ ἰσχυροῦ καὶ ἀδυνάτου, τοῦ ἀρχοντος καὶ ἀρχομένου, αὕτη μόνη δύναται νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα. Ἐνωθῶμεν πάντες ἀποφασιστικώτερον καὶ εἰπέρ ποτε εἰλικρινέστερον. Ἀποτελέσωμεν μεγάλην καὶ ἰσχυρὰν ἑνωσιν, προσθέτοντες τὰς ἰδίας ἑκαστος δυνάμεις. Μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τοῦ μεγάλου τῆς ἀποστολῆς ἡμῶν, ἐὰν δὲν πιστεύωμεν εἰς αὐτήν.

Ἀνάγκη ἔργων καὶ οὐχὶ λόγων. Περισσότερας πίστεως τυγχάνουσιν οἱ ἀπὸ καρδίας ἀπορρέοντες λόγοι, ἢ οἱ γέμοντες λέξεων εὐήχων καὶ μυριπλόων.

Ἡ κοινωνικὴ δ' αὕτη ἀνακαινίσις τελεσθήτω διὰ τῶν συζύγων καὶ τῶν τέκνων.

Μητέρες! ὑμεῖς εἰσθε ἐκεῖναι, αἵτινες κεκλιμένοι ἐπὶ τῆς κοιτίδος τῶν τέκνων σας προδιαθέτετε καὶ προπαιδεύετε αὐτά. Μητέρες, ὑμεῖς εἰσθε, αἱ μεταδίδουσαι εἰς τὰ τέκνα ὑμῶν τὴν οὐρανίαν φωνήν, ἣτις κατευνάζει τὰς τρικυμίας καὶ καταστέλλει τὰ πάθη. Ὁ προορισμὸς ὑμῶν εἶναι ὑψηλὸς διὰ τὸν ἐννοοῦντα αὐτόν. Ἐπλάσθητε, ἵνα κατέχητε ἐν τῇ γῇ ὠρισμένην τινα θέσιν, οὐχὶ τὴν τοῦ παιγνίου ἢ τοῦ δούλου, ἀλλὰ τὴν θέσιν τῆς συντρόφου, τῆς φίλης τοῦ ἀνδρός. Ὑμεῖς εἰσθε ἡ παρήγορος ἢ ψυχὴ καὶ ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου. Ἡ ζωὴ ὑμῶν εἶναι ἀφασίωσις καὶ ἐν αὐτῇ θὰ εὕρητε τὰ θέλητρα τῆς ὑπάρξεως ὑμῶν. Μητέρες, σκεφθῆτε ὅτι εἰσθε αἱ ὀδηγοὶ καὶ τὸ παράδειγμα

* Τὴν ἀνωτέρω μετάρρασιν ὀφείλομεν εἰς ἀξιολόγητον δεσποινίδα, ἣ συγκαίρομεν διὰ τὰς ὠραίας ἀρχάς, ὧν ἐμφορεῖται. Ἐὰν πολλὰς εἶχομεν τοιαύτας συζύγους καὶ μητέρας, ὅπως τῆς Ἑλλάδος ἀναμφιβίλως θὰ ἦτο ἄλλοιᾳ. Σ. τ. Δ.

τῶν θυγατέρων ὑμῶν. Μὴ λησμονήσητε ὅτι μήτηρ ἀσύνητος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαλήσῃ πρὸς τὰς θυγατέρας αὐτῆς περὶ σωφροσύνης καὶ ἀπλότητος. Μὴ λησμονήσητε ὅτι, παρασυρόμεναι εἰς τὴν δίνην τοῦ πολυδαπάνου συρμοῦ καὶ τῆς οἰοφθόρου πολυτελείας, θέλετε συμπαρασύρῃ καὶ κατασυντρίψῃ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν σκοπέλων τὴν εὐτυχίαν τῶν τέκνων σας, ἐθισθέντων νὰ βεδίζωσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη ὑμῶν.

Πατέρες! Καὶ ὑμεῖς ἐπίσης δώσατε εἰς τὰ τέκνα ὑμῶν τὸ ὑμέτερον παράδειγμα, ἀξιολίμητον τύπον μετριοφροσύνης καὶ εὐγενείας· δημιουργήσατε τὸν κοινωνικὸν ὑμῶν βίον σώφρονα, μέτριον καὶ εὐγενῆ, ἵνα παραδώσητε αὐτὸν τοῖς ὑμετέροις τέκνοις ἀσφαλῆς πορείας ἔδαφος· δυναθῆτε νὰ εἴπητε τοῖς τέκνοις ὑμῶν ἀποθνήσκοντες τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἃ παῖ, γένειο πατέρος εὐτυχέστερος, τὰ ἄλλα ἡμοῖος.

Τὰ παραδείγματα εἶναι τὰ καλλίτερα τῶν διδασμάτων, διότι ἐλκύουσι καὶ ὑποτάσσουσι. Τὰ παιδιά, φύσει μιμητικὰ γεννώμενα, ἀποκτῶσι τὰ προτερήματα ἢ ἐλαττώματα τῶν γονέων ἢ διδασκάλων αὐτῶν.

Γονεῖς, διδάσκαλοι, ἡγέται πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ καλὰ, ἅτινα πρέπει νὰ ἀποκτήσητε καὶ πολλὰς καταχρήσεις, ἄς πρέπει νὰ περιστείλητε. Συναψατε λοιπὸν τὰς προσπάθειάς ὑμῶν πρὸς τὸ κοινὸν καλόν. Ἐπιζητήσωμεν τὸν θρίαμβον τοῦ καλοῦ κατὰ τοῦ κακοῦ. Ἐκ τῶν ἀτελευτήτων θλίψεων ἡμῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀτοπημάτων τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ ἡμῶν, ἀποδείξωμεν τὴν γελῶσαν θεάν τοῦ οὐρανοῦ ἐκεῖνοις, οἵτινες μετέβαλον τὴν ἐλπίδα εἰς θλίψιν. Ἀπὸ τῆς διδασκαλίας ἀποβάλλωμεν τὰ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦντα σκόπη, διὰ δὲ τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς παιδείσεως ἐπαναφέρωμεν τὸν διαυγῆ ὄριζοντα καὶ καθαρῶμεν τὴν φύσιν, ἣτις ἄνευ τούτου ἤθελε καταστῆ ὄχρετὸς ἀτελευτήτου βορβόρου. Σχηματίσωμεν περὶ ἡμᾶς ἐνεργητικὸν καὶ σταθερὸν προσηλυτισμὸν. Ἐνωσῶσι ψυχῶν, καρδιῶν, δυνάμεων, ἰδοὺ ἡ φωνὴ τῆς γενικῆς συνειδήσεως. Διαδοθῆτω αὕτη πανταχοῦ καὶ κατὰ πάσαν ὥραν. Μιμηθῶμεν τὰ ῥιψοκίνδυνα ἐκεῖνα σιᾶση, ἅτινα, ἔτοιμα νὰ ἀπολέσωσι τὴν ἰδίαν ὑπαρξίν, σπεύδουσι ν' ἀνασύρῳσι τὰ θύματα τοῦ ναυαγίου ἀπὸ τῶν πυλῶν τοῦ Ἄδου. Ὁ ἴδιος κίνδυνος παρίσταται ἤδη ἐνώπιον ἡμῶν· δεῖξωμεν τὴν αὐτὴν ἀταπάρνησιν ἵνα σώσωμεν τὴν πατρίδα. Προβῶμεν εἰς τὸ ἔργον τὴν προσοχὴν ἡμῶν πρὸς τὸ τέρμα ἔχοντες, μὴδὲ ὑπὸ τῶν παρουσιαζομένων προσκομιμάτων πτοούμενοι, οὐδὲ ἐνεργούντες, θὰ ἐπιτελέσωμεν τὸ ὑμῶν καὶ ἐνδοξὸν ἔργον τῆς ἐξυψώσεως τῆς πατρίδος ἡμῶν, ἐπαναφέροντες αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐκλεᾶ αὐτῆς θέσιν καὶ ἀποδίδοντες αὐτῇ εἰρήνην ἐντιμον. Ἄλλ' ἐὰν προτιμήσωμεν νὰ παραμε-

νωμεν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀδιαφορία ἡμῶν, καὶ τῷ ἐγώισμῳ, καὶ τῇ παραζάλῃ τῶν παθῶν, οὐαὶ ἡμῖν! Θὰ κύψωμεν τότε τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ἠθικῆς δουλείας, αἰσχυνόμενοι δι' ἡμᾶς αὐτοὺς. (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Φ. Α.

Ο ΙΑΤΡΟΦΙΛΟΣΘΦΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΖΑΡΑΣ

Ὡς παράδειγμα μεγίστης φιλοπατοίας ἀναφέρωμεν καὶ γράφοντες καὶ ὁμιλοῦντες τὸν Καπλάνην καὶ τὴν Ζωσιμαίαν ἀδελφότητα καὶ ἄλλους εὐεργετήσαντας πρὸ τοῦ ἀγῶνος τὴν Ἑλλάδα, εἴτε δι' ἀδρῶν χρηματικῶν ποσῶν εἴτε διὰ διδασκαλίας. Δὲν εἶναι ὅμως δίκαιον, ἐκθαμβούμενοι ἐκ τῆς λαμπρότητος ἐκείνων, νὰ ὀλιγορῶμεν καὶ ἐὰν τις τῶν συγχρόνων ἠθέλησε νὰ ἀναδειχθῇ ἐφάμιλλος ἐκείνων, ἠττάται δὲ μόνον αὐτῶν, καθ' ὅσον δὲν εὐρέθη ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι. Περὶ ἐνὸς τούτων, τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος Π. Λαζαρά, προτιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ δώσωμεν ἀτελεῆ βιογραφίαν.

Ὁ Παναγιώτης Λαζαράς ἐγεννήθη ἐν Ζαγορίῳ τῆς Ἡπείρου τῷ 1800 ἐκ γονέων πτωχῶν μὲν ἀλλὰ τιμίων καὶ εὐσεβῶν. Ἐν πρώτοις ἐσπούδασε μετ' ἐπιμελείας καὶ φιλοτιμίας εἰς τὰ ἐν Ἰωαννίνοις σχολεῖα τὴν σειράν τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, περατώσας δ' αὐτὰ μετέβη ἐπὶ τινα χρόνον τὸν διδάσκαλον ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι. Ἀλλὰ πρὸς ἑτάματα ὀργῶν καὶ ὑπὸ ἔρωτος τελειότερας παιδείσεως φλεγόμενος, νεαρὸς ἔτι τὴν ἡλικίαν, μετέβη εἰς Παρισίους τῷ 1825, ἐνθα κατέστη ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν σπουδαστῶν καὶ οὕτω σπουδᾶσας ἐπὶ 10 ὀλόκληρα ἔτη τὴν ἰατρικὴν ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῆς τότε τῶν καθηγητῶν σεβαστῆς χορείας διδάκτωρ τὰ ἰατρικά. Δὲν ὀφείλω δὲ νὰ παραλείψω, ὅτι ἐν Παρισίοις διαμένων ἐγνωρίσθη καὶ στενωῶς ἐσχετίσθη μετὰ τοῦ αἰοδίδιμου Ἀδαμαντίου Κοραῆ, μεθ' οὗ καὶ εἰς πλείστα αὐτοῦ συγγράμματα συνειργάσθη πρὸς δὲ ἐφέλικυσε τὴν εὐνοίαν πολλῶν διασίμων ἀνδρῶν φιλελλήνων, τῶν ὁποίων, διὰ τῆς εὐγλωττίας καὶ τῶν ζωηρῶν ἀγορεύσεών του, ὑπεξέκαε τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα συμπάθειαν, ὥστε ἠνάγκασεν αὐτοὺς οὐκ ὀλίγον νὰ συνεισφέρωσι διὰ τὴν τότε ἀκμάζουσαν ἐπανάστασιν. Ὅθεν βλέπομεν ὅτι καὶ αὐτὸς ἐμόγησεν ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας. Μετὰ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν αὐτοῦ τῷ 1836 μετέβη εἰς Κέρκυραν, ἐνθα ἐπὶ 42 ὅλους ἐνιαυτοὺς διετέλει ἔχων ἀφιερωμένην πᾶσαν τὴν αὐτοῦ μέριμναν καὶ σπουδὴν οὐ μόνον εἰς τὴν εὐσυνειδήτων, σωτήριον καὶ φιλόνηρον ἐπιστήμην τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἕτερα φιλολογικὰ ἔργα, ὡς μαρτυροῦσι τοῦτο αἱ κατὰ καιρὸν δημοσιευθεῖσαι διατριβαὶ του διὰ τῶν περιοδικῶν καὶ τῆς ἐγγυερῶν δημοσιογραφίας. Δι' ὃ καὶ μέλος πολλῶν ἐπιστημονικῶν ἐταιριῶν ἀνεδείχθη ἕνεκα τῶν πολλῶν αὐτῷ γνώσεων,

Ἄλλ' οὐδὲν τῶν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ μόνιμον οὐδὲ διαρκές.

Βλέπων ὁ ἀγαθὸς γέρον τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ὁσμημέραι ἐλαττωμένας καὶ αἰσθανόμενος τὸ τέλος προσεγγίζον, ἔκρινε θεαρέστως εὐλογον νὰ γράψῃ τὴν διαθήκην αὐτοῦ, ἐντελλόμενος ἐν αὐτῇ, ὅπως μετὰ θάνατον αὐτοῦ, οἱ παρ' αὐτοῦ ἐκλελεγμένοι ἐπίτροποι ὅλην τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, πλὴν τὴν διὰ τοὺς συγγενεῖς του διορισθεῖσαν ποσότητα, νὰ καταβάλλωσιν αἰώνως εἰς διάφορα φιλανθρωπικὰ καταστήματα τῆς πατρίδος του, μὴ λησμονήσας καὶ τὴν δευτέραν αὐτοῦ πατρίδα Κέρκυραν, ἐνθα διέθεσε ποσὸν ἰκανὸν ὑπὲρ τοῦ Πτωχοκομείου. Πρὸς δὲ διέθεσεν ὅπως ἡ πλουσία αὐτοῦ βιβλιοθήκη ἀποσταλῇ εἰς Ἰωάννινα.

Πολλὰς τῶν εὐχῶν του καὶ τῶν εἰς Θεὸν ἐλπίδων του ἤξιώθη νὰ ἴδῃ ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρετος οὗτος ἀνὴρ ἐκπληρωμένας.

Μία μόνη εὐχὴ ἐνθερμος, μία μόνη ἐλπίς γλυκυτότητος τοῦ γήρατος ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος, καὶ αὕτη ἦτο ἡ τῆς ἰδίας αὐτοῦ πατρίδος ἀπελευθέρωσις, τῆς πολυπαθοῦς Ἡπείρου. Ὅτε ὁ ἀνατολικὸς πόλεμος ἤρξατο, τελευταῖον δὲ τὰ ἑλληνικὰ κινήματα ἠκούσθησαν, παλμοὺς χαρᾶς ἠσθάνθη ἡ καρδιά του. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐφθασε, πρὶν ἢ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, νὰ ἴδῃ ὁ ἐπὶ τοῦ καὶ ὅπερ οὐκ ὀλίγον κατεπίκρανε τὴν πατριωτικὴν ψυχὴν τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος.

ὑπὸ τὴν βραθυμίαν ταύτην διατελῶν καὶ ὑπέργηρος ἦδη ὦν μετὰ τινων ἡμερῶν παρέλευσιν ἐν τελείᾳ μνήμῃ ὁ μακάριος Λαζαράς ἐκοιμήθη τὸν θάνατον ὑπνον, ὡς τὰ νήπια πράως, μεταστὰς πνευματικῶς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν τῇ 5 Μαρτίῳ 1878 κατὰ τὸ ἑβδομηκοστὸν ὄγδοον ἔτος ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ καιρὸς τοῦ βίου ἀπόδειξις ἐστὶ φανερά, ὅτι Θεὸς ἦν ὁ συντηρῶν αὐτὸν διὰ τὴν τύχην καὶ εὐποιῶν τῶν πολλῶν.

Ἦν γὰρ δὴπου αὐτὸς ἀριστος οἰκονόμος τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, πολλαπλασιάζων τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεομένων. Ζήσας ὁ ἀειμνηστὸς Λαζαράς βίον σώφρονα, ἐντιμον, λιτὸν καὶ ταπεινὸν θεαρέστως, καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, βίον ἄλλοις κατέλιπεν.

Ἐν Κερκύρᾳ, 1878.

I. Θ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚῆ ΖΩΗ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ ΕΝ ΚΑΥΚΑΣΩ*

Ὁ Καύκασος παρήγαγεν εἰς τοὺς ῥώσσοις ἀξιωματικὸς ὅτι ὁ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἐν Ἀφρικῇ. Ἡ ἀπομόνωσις φέρει τὴν ὀκνηρίαν, ἢ ὀκνηρία τὴν ἀνίαν, ἢ ἀνίαν τὴν μεθην.

Τί θέλετε νὰ κάμῃ δυστυχῆς ἀξιωματικὸς ἀνευ συναναστροφῆς, ἀνευ γυναικὸς, ἀνευ βιβλίων, δια-

*Ἐκ τῶν «Ὀδοπορικῶν Ἀναμνήσεων» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά.

τεταγμένοι νὰ μείνῃ εἰς ἓν μέρος μετὰ πέντε ἀνθρώπων; Πίνει.

Μόνον ὅσοι ἐξ αὐτῶν εἶναι πεπροικισμένοι διὰ φαντασίας συνοδεύουσι τὸ ἔργον τοῦτο, πάντοτε τὸ αὐτό, καὶ τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ νὰ χύνωσι τὸν οἶνον ἢ τὴν βόδκαν ἐκ τῆς φιάλης εἰς τὸ ποτήριον καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου εἰς τὸν λάρυγγα, μὲ λεπτομερείας κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ποικίλας.

Κατὰ τὸ ἡμέτερον ταξίδιον ἐγνωρίσαμεν ἓνα λοχαγὸν καὶ ἓνα χειρουργόν, οἵτινες παρέσχον ἡμῖν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου τὸ μᾶλλον ἐκτεταμένον πρόγραμμα τοῦ εἶδους τούτου τῶν ἰδιοτροπιῶν καὶ φαντασιοπληξιῶν.

Ἐκαστος ἀξιωματικὸς ἔχει παρ' ἑαυτῷ ἓνα στρατιώτην, ὀνομαζόμενον δανσίκ. Ὁ ἡμέτερος λοχαγός, μετὰ τὴν πρωϊνὴν ὑπηρεσίαν του, ἐπανερχόμενος κατεκλίνετο καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν δανσίκ του:

— Βρισγαλῶφ, τῷ ἔλεγεν—ὁ στρατιώτης ὀνομάζετο Βρισγαλῶφ—ἤξεύρεις ὅτι θάναρχωρήσωμεν.

— Μάλιστα, τὸ ἤξεύρω, λοχαγέ, ἀπάντα ὁ Βρισγαλῶφ.

— Καλὰ! Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀναχωρεῖ τις, χωρὶς νὰ πάρῃ κάτι τι, ἄς φάγωμεν ὀλίγον, φίλε μου, ἄς πῶμεν ἐν ποτήριον, καὶ ἔπειτα πηγαίνεις νὰ ζητήσης τοὺς ἵππους διὰ νὰ τοὺς ζεύξῃς εἰς τὴν ἀμαζαν.

— Πολὺ καλὰ, λοχαγέ, ἀπεκρίνετο ὁ Βρισγαλῶφ.

Καὶ ὁ στρατιώτης ἔφερε τεμάχιον ἄρτου καὶ τυροῦ καὶ φιάλην βόδκας. Ὁ λοχαγός, πολὺ καλὸς ἀνθρωπος καὶ μὴ θέλων νὰ πολλαμυθάνη μόνος τὰ καλὰ τοῦ Θεοῦ, ἐδίδεν ὡσαύτως εἰς τὸν Βρισγαλῶφ νὰ τρώγῃ τεμάχιον ἄρτου καὶ νὰ πίνῃ ποτήριον βόδκας, κάμνων καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιον μόνον οὗτος ἔπινε δύο ποτήρια ἀνθ' ἑνός. Καὶ τῶν ποτηρίων κενωθέντων:

— Ἐμπρός, ἔλεγε, νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ ὑπάγῃς νὰ ζητήσης τὰ ἄλογα... Μὴ λησμονώμεν ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μακρὸν δρόμον, φίλε μου.

— Ὅσον μακρὸς καὶ ἂν εἶναι, ἡ ὁδοπορία θά μου εἶναι εὐχάριστος, ἀφοῦ τὴν κάμνω μαζῆ σας, λοχαγέ, ἀπάντα ὁ ἀξιόλογος δανσίκ.

— Θὰ τὴν κάμωμεν μαζῆ, φίλε μου, θὰ ταξειδεύσωμεν μαζῆ. Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀδελφοί; Ἄφησε εἰς ἐμὲ τὴν βόδκαν καὶ τὰ ποτήρια, διὰ νὰ μὴ στενοχωροῦμαι περιμένων καὶ ὑπαγε νὰ ζητήσης τὰς ἵππους. Ὑπαγε, Βρισγαλῶφ, ὑπαγε.

Ὁ Βρισγαλῶφ ἔξοχετο, ἀφίνων εἰς τὸν λοχαγόν του τὸν καιρὸν νὰ πῆν ἐν ἡ δύο ποτήρια βόδκας· ἔπειτα ἐπανήρχετο, κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα κωδωνίσκον.

— Ἴδου τάλογα, λοχαγέ, ἔλεγε.

— Πολὺ καλὰ, ζεύξέ τα λοιπόν.

— Διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆσθε, ἐνῶ θὰ τὰ ζεύγω,

πίστετε ἐν ποτήριον, λοχαγέ.

— Ἐχεις δίκαιον, Βρισγαλῶφ· μόνον δὲν μάρεσει νὰ πίνω μόνος. Αὐτὸ κάμνουν μόνον οἱ μέθοσοι. Πάρε καὶ σὺ ἐν ποτήριον καὶ πίε, παιδί μου.

Ἀφοῦ δ' ἐρρόφον τὴν βόδκαν:

— Εἴμεθα ἔτοιμοι, λοχαγέ, ἔλεγεν ὁ Βρισγαλῶφ.

— Καλὰ! τότε λοιπὸν ἀναχωροῦμεν.

Καὶ ὁ λοχαγὸς κατεκλίνετο, ὁ δὲ Βρισγαλῶφ ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, σείων τὸν κωδωνίσκον, ὅστις ἀπετέλει τὸν θόρυβον τῶν ὁδοπορούσης.

Ὁ λοχαγὸς ἀπεκοιμᾶτο.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισίας ὥρας:

— Λοχαγέ, ἔλεγεν ὁ Βρισγαλῶφ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμόν.

— Χμ! Τί λέγεις; ἐμορμύριζεν ὁ λοχαγὸς ἐξυπνῶν.

— Λέγω ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμόν, λοχαγέ.

— Τότε, πρέπει νὰ πῶμεν ἐν ποτήριον, Βρισγαλῶφ.

— Ἄς πιούμε, λοχαγέ.

Καὶ οἱ δύο συνοδοιπόροι ἐκρότου ἀδελφικῶς τὰ ποτήρια καὶ ἐκένου ἕκαστος τὸ ἰδικόν του.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, ἀναχωροῦμεν, ἔλεγεν ὁ λοχαγός, βιάζομαι.

— Ἀναχωροῦμεν, ἐπανελάμβανεν ὁ Βρισγαλῶφ.

Ἐφθανον μετ' ὀλίγον εἰς τὸν δευτέρου σταθμόν, ὅπου ἔπινον ἐν ἀκόμῃ ποτήριον. Εἰς τὸν τέταρτον σταθμόν ἡ φιάλη ἦτο κενή.

Ὁ Βρισγαλῶφ ἔφερεν ἄλλην.

Εἰς τὸν δέκατον σταθμόν, λοχαγὸς καὶ στρατιώτης ἐκυλόντο πλησίον ἀλλήλων οἰνοβαρεῖς.

Τὸ ταξίδιον εἶχε τελειώσῃ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην.

Ὁ ἰατρὸς διεσκέδαζεν ἄλλως.

Κατῶκει ἐν τινὶ οἰκίᾳ, διεσκευασμένη κατὰ τὸν ἀνατολικὸν τρόπον, ἐγούση κοιλώματα ἐν τοῖς τοίχοις. Ἐξήρχετο τὴν ἐβδόμην πρωϊνὴν ὥραν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ νοσοκομεῖον. Ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀσθενῶν, ἢ ἐπίσκεψίς του διήρκει περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον, ἔπειτα ἐπανήρχετο.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ὁ δανσίκ του συνείθιζε νὰ τοποθετῇ δύο ποτήρια πούντς ἐν ἐκάστῳ κοιλώματι.

Ἄμα ἐπανερχόμενος, ὁ ἰατρὸς ἤρχιζε τὰς ἐσωτερικὰς ἐπισκέψεις του.

— Χμ! ἔλεγεν, ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ πρώτου κοιλώματος, τί διαβολόκρο κάμνει σήμερον!

— Βορείας διαβολομένος, ἀλήθεια! ἀπάντα.

— Δὲν ὠφελεῖ καθόλου εἰς τὴν ὑγίαν νὰ ἐξέλθῃ τὸ χυμὸν κατὰ τὸν πότον, μὲ ἓνα τοιοῦτον ἀνεμῶν.

Ἄμα εἰς τὸν πότον θὰ παρτε τίποτε;

— Ὅθ' ἐπινα εὐχαρίστως ἓνα πούντς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου καὶ ἐγώ.

— Κατένκο! δύο ποτήρια πούντς, φίλε μου!

— Ἴδου, κύριε.

Καὶ ὁ ἰατρὸς, ὅστις ἀπήθυνε μόνος τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ἀκούμενος νὰλλάσῃ τὸν τόνον τῆς φωνῆς, ἐλάμβανεν ἐν ποτήριον ἐν ἐκάτερα τῶν χειρῶν, ἤχετο εἰς ἑαυτὸν παντὸς εἶδους εὐτυχίαν καὶ ἐκένου τὰ δύο ποτήρια.

Εἰς τὸ δευτέρου κοιλώμα, ἡ συνταγὴ ἠλλάζεν, ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἔμενε πάντοτε τὸ αὐτό.

Εἰς τὸ τελευταῖον κοιλώμα, ὁ ἰατρὸς εἶχε πῆν εἴκοσι ποτήρια πούντς. Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ τελευταῖον τοῦτο κοιλώμα ἦτο πλησίον τῆς κλίνης του.

Ὁ δάκτωρ ἐκοιμᾶτο, κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Εἶχεν ἐπισκεφθῇ ὀλόκληρον τὴν πελατεῖαν του. Δ...

ΤΑ ΥΠΟΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Α. ΕΞΟΧΟΤΗΤΟΣ

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ μικρᾶς ἱστορίας, ἣν ἀφηγοῦνται ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Συνεδρίου.

Αἱ εὐκολίαι καὶ ἀναπαύσεις, ἄς παρέχουσιν αἱ ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις κλίναι, εἶναι ἐκ τῶν χρησιμωτάτων κατακτήσεων τῶν ὁδοπορούντων. Δυστυχῶς ἡ ἐπινόησις αὕτη ἐκταίνεται εἰς ἐλάχιστον μέρος τῆς εὐρωπαϊκῆς Ἡπείρου, ὁ δὲ ἐρχόμενος ἐκ τῶν περάτων τῆς Τουρκίας μανθάνει τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν μόνων ἐν Βιέννῃ.

Οὕτω λοιπὸν πρὸ τινων ἡμερῶν ἐν Βιέννῃ, κύριός τις, ἀρειμάνιον ἔχων τὸ ἦθος, ἐπεβιβάζετο ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ μαλθακὴ κλίνη, κεκαλυμμένη διὰ σκεπασμάτων λευκότητος καταπληκτικῆς, προσεμεῖδία αὐτῷ ὑπερβαλλόντως καὶ χωρὶς νὰ πολυσυλλογισθῇ, ἐροίφθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπως κάμνει τις ἐνίοτε ἐν τῇ οἰκίᾳ του, δηλαδὴ μὲ τὰ ὑποδήματα καὶ τοὺς περνεστῆρας.

Ὁ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν κλινῶν τούτων ἐπιτετραμμένος δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος. Ἦτο ὑπεύθυνος διὰ τὴν καλὴν κατάστασιν τῶν κλινῶν καὶ ἔβλεπεν ἤδη ἐν τῇ πεφοβισμένῃ φαντασίᾳ του τὰς τρομερὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας εἶχον κάμῃ εἰς τὰ σκεπάσματα τὰ φοβερά σπρηούρια. Λαθῶν ὑπεράνθρωπον θάρρος, ἀφυπνίζει τὸν ἤδη ἀποκοιμηθέντα ὁδοιπόρον καὶ τῷ λέγει:

— Μὲ συγχωρεῖτε... δὲν ἐπιτρέπεται...

Ὁ ξένος, ὡσεὶ κινούμενος ὑπὸ ἐλατηρίου, τὸσον ἀποτόμως ταραχθεὶς εἰς τὸν πρῶτόν του ὑπνον, ἐγείρεται καὶ διαπερῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ὑπερβολικὸν ἔχοντα ζῆλον ὑπρέτην:

— Ἠξεύρεις, ποῖος εἶμαι! ἀνακράζει. Εἶμαι ὁ Βόζος Πέτροβιτς, πρόεδρος τῆς Γερουσίας τοῦ Μαυροβουνίου, καὶ μεταβαίνω εἰς τὸ Συνέδριον.

Καταβλήθεις ὑπὸ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἀλλὰ τάχιστα συνελθὼν, ὁ ὑπρέτης ἐπαναλαμβάνει μετὰ τῆς μεγαλειτέρας σοβαρότητος, ὡς ἂν εἶχε νὰ διακηρύξῃ ἀλήθειαν ἀναμφισβήτητον:

— Ἐχω τὴν τιμὴν, Ἐξοχώτατε, νὰ σᾶς εἶπω

ὅτι δὲν σὰς τὸ λέγω δι' ἄλλο, παρὰ διότι ὑπάρχει ἐν Πρωσσία νόμος, διατάσσων εἰς πάντα νὰ μὴ κατακλίνεται ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ τὰ ὑποδήματα. Καὶ ἐπειδὴ ἐν Πρωσσίᾳ, ὡς ἤξεύρετε, οἱ νόμοι ἐφαρμόζονται μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας, θὰ ἐτρέχομεν τὸν κίνδυνον νὰ κρατηθῶμεν εἰς τὰ σύνορα καὶ νὰ ὑποστῶμεν βραδύτητα, ἣτις θὰ μᾶς ἐστοίχιζε. Διὰ τοῦτο ἐνόμισα . . .

— Ἐάν ἔχη οὕτω, ὑπέλαβεν ὁ ἐνδοξος ὁδοιπόρος, ἄλλο πρᾶγμα. Βγάλε μου τὰ ὑποδήματα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἐναρξιν τοῦ Συνεδρίου.

Καὶ διήλθε τὰ σύνορα μὲ μόραις ταῖς κάλτσαις.

ΜΕΛΙΣΣΑΙ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΣΑΙ

Ὁ Κ. Περίνης, ἔμπορος μέλιτος ἐν Σικάγῳ, κατεσεύασε διὰ τὰς μελίσσας τοῦ ἀνάκτορον πλωτῶν, δυνάμενον νὰ περιλάβῃ 2,000 κυψέλας καὶ τὸ ὁποῖον, ταύτῃ τῇ στιγμῇ, ἀνέρχεται τὸν Μισσισιππὴν ἐκ Λουϊζιάνης εἰς Μινεζόταν, τῇ βοήθειᾳ ἐνὸς ῥυμουλκοῦ. Ἀκολουθῶν οὕτω κατὰ μῆκος τῶν ὄχθων τὸ διαδοχικὸν ἀνοίγμα τῶν ἀνθέων, ὁ Κ. Περίνης ἐλπίζει νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος διὰ τὰς μελίσσας του. Σκέπτεται, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν, νὰ διαμεῖνῃ δύο μῆνας ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου καὶ θὰ φθάσῃ εἰς Λουϊζιάνην τὸν μῆνα Ὀκτωβρίου, συνοδεύων τὸ ἀνάκτορον τῶν μελισσῶν του. Σκοπὸς τοῦ δευτέρου τούτου ταξιδίου εἶναι νὰ συναντήσῃ τὰ ἄνθη τοῦ φθινοπώρου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνοίξεώς των, ὡς ἀνεῦρε τὰ ἄνθη τοῦ ἔαρος, ἀναβαίνων τὸν ποταμὸν. Πολλαχοῦ τῆς Εὐρώπης ἀπεπειράθησαν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸ σύστημα τοῦτο, νὰ ταξιδεύωσιν αἱ μελίσσαι, ὅπως εὐρίσκωσι τὰ ἄνθη ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῶν δροσερότητι καὶ λαμπρότητι, ἀλλ' ἐν μέτρῳ πολὺ μικροτέρῳ, μεταχειριζόμενοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἴτε πλοῖα εἴτε ἀμάξας.

Δὲν θὰ ἦτο ἀρά γε καλόν, ἐάν ἐφήρμοζον τὴν μέθοδον ταύτην, ἔστω καὶ ἐν μικρῷ, καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι καταγιγόμενοι εἰς τὴν μελισσοτροφίαν;

Λ . . .

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τὸ φωνόγραφον ἐτέθη ἤδη εἰς ἐνέργειαν. Κατὰ τινὰ εὐρωπαϊκὴν ἐφημερίδα, ὁ γνωστὸς ἐν Λονδίῳ θεατρῶνης Tertip ἔλαβεν ἐπιστολὴν ἐκ Παρισίων, περιέχουσαν φωτογραφίαν γυναικὸς ἐπὶ κασσιτερωμένου φύλλου, ἐπιμελῶς διπλωμένου. Ἡ ἐπιστολὴ περιεῖχε τὰ ἑξῆς: «Κύριε, ἐσωκλείω τὴν φωτογραφίαν μου μετὰ δοκιμίων τῆς φωνῆς μου εἰς τι μέρος τῆς Τραβιάτας. Εὐαρεστήθητε νὰ μοὶ διαβιβάσῃτε τηλεγραφικῶς τοὺς ὅρους τῶν συμφωνιῶν καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν δύναμαι νὰ ἐμφανισθῶ εἰς τὸ θεατρὸν σας. Διατελῶ κλπ. F.B.» Ὁ δυστυχὴς θεατρῶνης, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσις ἦτο, φαίνεται, ἐντελῶς παρημελημένη, βίεινεν ἐλθαμβῶς. Ἡ

φωτογραφία παρίστανε γυναῖκα ἐκτάκτου καλλονῆς, καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη ἐν συντομίᾳ καὶ εἰς ἀμερικανικὸν ὕφος. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν ἐξ ἐνὸς φύλλου κασσιτερωμένου νὰ καλυφθῇ ἡ φωνὴ γυναικὸς; Τοῦτο ἐξέπληττε τὸν θεατρῶνην. Συνεβουλεύθη ἀμέσως τοὺς φίλους του, εἰς τῶν ὁποίων εἶχεν ἰδῆ τὸ φωνόγραφον εἰς τὸ κρυστάλλινον παλάτιον, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν δοκιμίας. Τὸ κασσιτερωμένον φύλλον προσηρμόσθη ἐπὶ τοῦ ὄργάνου, καὶ μετὰ τινὰς στροφὰς τῆς μηχανῆς, τὸ «Ah! fors' è lui» τῆς Τραβιάτας ἠκούσθη μετὰ διαυγεστάτης φωνῆς. Ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς ταύτης ἦτο ἡ εἰς Λονδίνον τηλεγραφικὴ πρόσκλησις τῆς αὐτοῦ.

Ἡ Ἐφημερίς τοῦ Μαγδεβούργου διηγεῖται ὅτι ἡ μνηστὴ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ δευτέρου ἀποπειραθέντος νὰ δολοφονήσῃ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Νόβιλιγκ Μέτα Σμιθ, ἣτις εἶχεν ἐξαφανισθῇ τὴν 4 Ἰουνίου, ἀνευρέθη πρὸ ὀλίγου ἐν τινι φρέατι μεταλλείου, παρὰ τὸ Ἐϊσλέβεν, ὑπὸ τινος ὑπαλλήλου περιδιαβάζοντος ἐν τοῖς πέριξ μετὰ τῶν τέκνων του. Οὗτος εἶχεν ἀκούσῃ στεναγμούς καὶ οἴμωγὰς θρηνώδεις ἐκ τοῦ βόθρου τοῦ φρέατος. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀνεσύρθη πλήρης μολώπων. Μετὰ τὴν φοβερὰν πτώσιν ἔμεινεν ἐν τῷ βόθει ἡμέρας πέντε ἀνευ τροφῆς. Πιστεύεται ὅτι πρόκειται περὶ δολοφονίας καὶ οὐχὶ περὶ αὐτοκτονίας.

Κατὰ τινὰ στατιστικὴν ἐπίσημον, κατατεθεῖσαν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ὁ ἀριθμὸς τῶν κυνῶν ἐν Ἀγγλίᾳ βαίνει ὀσμῆραι αὐξάνων. Ἰδοὺ οἱ αὐθεντικοὶ ἀριθμοὶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1867. Τῷ 1867 ὁ ἀριθμὸς τῶν κυνῶν ἦτο 828,328, τῷ 1868, 907,745· τῷ 1869, 1,000,806· τῷ 1870 1,064,621· τῷ 1871, 1,123,023· τῷ 1872, 1,137,163· τῷ 1873, 1,176,252· τῷ 1874, 1,252,068· τῷ 1875, 1,302,158· τῷ 1876, 1,362,176· τέλος τῷ 1877, 1,492,176.

Ἡ στατιστικὴ αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὴν κυρίως Ἀγγλίαν καὶ τὸ πριγκηπάτον τῆς Οὐαλλίας.

Παρ' ἀρχαίους τοσοῦτον εἶχεν ἀναδειχθῇ ὁ θεσμὸς τῆς φιλοξενίας, ὥστε βλέπομεν ἀνθρώπους ἔχοντας ἔργον ἴδιον τὸ φιλοξενεῖν, οἷος ἦτο ὁ γενναῖος Ἀκύλος, ὅστις ἐξέπληττε ἐκτίσει τὴν οἰκίαν του παρὰ τὴν ὁδόν, ἵνα δέχεται καὶ περιποιεῖται τοὺς πᾶντας.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν ἀνιμάζοντο εὐάνους κυρίως, ὄχι τοὺς ἀρχόντας, οἵτινες παρεξορέποντο εἰς θηλαίαν, ἀδίκους καὶ ἀγρίας πράξεις, ἀλλὰ μᾶλλον τοὺς διὰ καταλύσεως τῶν κειμένων πολιτευμάτων λαβόντας τὴν ἀρχὴν καὶ αὐτογεννημένως διεξάγοντας αὐτήν. (Κ. Παπαρρηγόπουλος).

Ο ΚΟΙΝΗΣ ΙΒΑΝΟΦΩΣΚΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Συγγραμ. ἐξ ἑσθ. 7.

Ὁκτὼ ἡμέρας κατέπιπτεν ἡσύχως, τὸ δὲ βάθος αὐτῆς εἶχεν ὑπερβῆ τὸ ἀνάστημα ἀνθρώπου.

Τὴν ἐνάτην ὅμως συνωδεύετο ὑπὸ βορρᾶ σφοδροτάτου καὶ κατέπιπτε συστρεφομένη, ὡς σίφων θαλάσσιος.

Ὅ,τι ἐν τοῖς ἐρήμοις τῆς Ἀφρικῆς μὲ τὴν ἄμμον, ταῦτον συμβαίνει ἐν ταῖς πεδιάσι τῶν βορείων χωρῶν μὲ τὴν χιόνα.

Ὁ ἄνεμος ἐγείρει καὶ ἀνυφοὶ αὐτὴν ἐκ τῆς γῆς. Γεμίξει ταῖς τρύπαις, λέγουσιν οἱ ἐγχώριοι· διότι ἅπανα συσσωρεύεται εἰς μέρη, ἔνθα ὁ ἄνεμος πνέει ἀνευ ὀρμῆς ἢ πληροῖ τοὺς ἐν ταῖς πεδιάσι χάνδακας καὶ κοιλώματα.

Οὐαὶ τῷ ὁδοιποροῦντι τοιαύτην ἡμέραν, καὶ μάλιστα, ἐάν ἔχη τὸν ἄνεμον κατὰ πρόσωπον . . .

Ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀνυφουμένη χιὼν, συνενουμένη μετὰ τῆς καταπιπτούσης, ἐμποδίζει αὐτὸν τοῦ βλέπειν, ὥστε βαδίζει τυφλοῖς ὄμμασιν! Ἀπόλλυσι τὴν συνήθη ὁδόν, καλυπτομένην ὑπ' αὐτῆς, καὶ βαδίζει, οὐδὲν ἄλλο βλέπων ἢ χιόνα, πανταχοῦ χιόνα . . .

Προχωρεῖ ἀφιερούμενος εἰς τὸν Θεόν . . .

Καὶ ἐνόσω μὲν ἔχει νάντιπαλαίη κατὰ τῆς χιόνος, ὑπομονή· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀκούει τὰς φρικαλέας ὠρυγὰς τῶν πενιαλέων λύκων, οἵτινες, τοιαύτας περιστάσεις εὐρίσκοντες, κατέρχονται εἰς τὰς πεδιάδας, καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν πυλῶν τῶν πόλεων.

Ὁ λύκος τὴν ἀνεμοῦλάη γυρεῖ, λέγουσι.

Τότε δὴ ἀρχεται προσευχόμενος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς του . . .

Ἀκούει μόνον τοὺς ὠρυγμούς τῶν λύκων, καὶ μόνον ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ κρίνῃ πόσον ἀπέχουσι ἀπ' αὐτοῦ καὶ ποῦ εὐρίσκονται· δὲν παρέρχεται πολὺς χρόνος, καὶ ἰδοὺ διακρίνει ἐντὸς τῆς ἀεληπέσης χιόνος σκιάς τινὰς καὶ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας . . .

Τετέλεσται! . . .

Β'

Ἦδη ἄς μᾶς ἀκολουθήσωσιν οἱ ἀναγνώσται εἰς τὸν Αἴμον, καίπερ τοῦ ψύχους ὄντος ὑπερβολικοῦ καὶ τῆς χιόνος τὸ βάθος τριῶν πήχεων.

Ἐπὶ τῆος τῶν κλιτύων τοῦ ὄρους τούτου κεῖται ἡ κωμόπολις Καζανλίκιον.

Τὴν 1^{ην} Ἰανουαρίου 1864 ἡ κωμόπολις σύμπασα ἦτο ἀνάστατος ἅπαντες δὲ οἱ κάτοικοι συσσωρευμένοι πρὸ τῆς οἰκίας ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς κωμόπολεως, τοῦ Γωάννου Πέτκωφ.

Οὗτος πρὸ δύο ἐβδομάδων εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς τὰ πέριξ, χάριν τῶν ἐμπορικῶν του ὑποθέσεων, ὑποσχόμενος νὰ ἐπανέλθῃ, ὅπως κατὰ τὰς

ἐπισήμους ἑορτὰς εὐρεθῇ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του, πλὴν μάτην καθ' ὅλον τὸ διάστημα αὐτῶν περιεμένετο ὑπὸ τῆς συζύγου του.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἵππος, ἀνευ ἀνάβατος ἐλθὼν, ἔστη πρὸ τῆς αὐλείου θύρας, χρεμετίζων καὶ κροαίνων.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ἀκούσασα τὸν χρεμετισμὸν, ἐνόμισεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἐπανῆλθε καὶ ἔδραμε πάραυτα μετὰ τοῦ διετοῦς υἱοῦ της πρὸς ὑπόδογὴν του εἰς τὴν θύραν, ἔνθα εὗρε τοὺς ὑπηρέτας, ἐλθόντας πρὸ αὐτῆς καὶ ἰσταμένους εἰς τὸν οὐδὸν, ἕνα δ' ἐξ αὐτῶν κρατοῦντα τὸν ἵππον.

— Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου; ἠρώτησεν ἀμέσως αὐτοὺς.

— Δὲν τὸν εἶδομεν, ἐψιθύρισαν οὗτοι.

— Πῶς δὲν τὸν εἶδετε; ἦλθε λοιπὸν ὁ ἵππος μόνος του;

— Ναί· μόνος του.

— Μὴ μοῦ τὸ κρύπτετε! ποῦ εἶναι; ἀνέκραξε μετὰ φόβου ἄμα καὶ χαρᾶς.

— Δὲν ἤξεύρομεν, κυρία . . .

— Λοιπὸν θέλετε νὰ παίξετε μαζὴ μου; ἠρώτησεν ὀργισθεῖσα.

Ἦγνῶσι τί νὰ πιστεῦσῃ· ἀφίκετο ὁ σύζυγός της καὶ ἐκρύβη, ἀστεῖσμοῦ χάριν, ἢ τῶντι δὲν ἐπανῆλθε, καὶ ἐπομένως οἱ ὑπηρέται εἶχον δικαίον.

Ἄλλ' ὁ ἵππος;

Ἐκ τῆς ἀμφιβολίας ταύτης ἀπήλλαξεν αὐτὴν ὁ κρατῶν τὸν ἵππον οἰκέτης, δείξας αὐτῇ τὸ ἐφίππιον.

Ἡ κυρία Πέτκωφ, ἄμα ἰδοῦσα τοῦτο, ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἔπεσε λιπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς τῶν ὑπηρετριῶν.

Παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ ἐφίππιου χιόνα, ἐρυθρὰν ἐξ αἵματος, κατερχομένου μέχρι τῆς κοιλίας τοῦ ἵππου.

Ὁδήγησαν αὐτὴν πάραυτα εἰς τινὰ τῶν θαλάμων τῆς οἰκίας.

Μετ' ὀλίγον προσῆλθε πρὸς τὸ συνηθροισμένον ἐν τῇ ὁδῷ πλῆθος καὶ τις κύριος, φέρων ἐνδυμασίαν χειμερινήν, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἐφόρει πῖλον ἐκ δέρματος πολυτιμοτάτου, καλύπτοντα τὰ ὦτα καὶ μέρος τοῦ τραχήλου, μακρὸν ἐπενδύτην ὑπερβαμένον ὡσαύτως διὰ πολυτίμου μηλωτῆς καὶ καθήκοντα μέχρι τῶν γονάτων καὶ ὑποδήματα φθάνοντα ὑπεράνω αὐτῶν.

Ἄμα φθᾶς:

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν.

— Λύκοι, λέγουν, ἔφαγαν τὸν κύριον Πέτκωφ, εἰπὸν τινες.

— Τί λέγετε; . . . εἶναι βέβαιον; . . . ὑπέλαβεν ὁ ξένος καὶ συγχρόνως τὸ πρόσωπόν του, ἐν ᾧ ἦτο διακεχυμένη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐλαφριά τις ὠχρότης, ἀνελάμβανεν ἤδη τὴν χροιάν του.

— Μάλιστα βεβαίωτατον.

— Α! Τί δυστύχημα... Πόσον καλὸς ἄνθρωπος ἦτο... ὑπέλαβε. Βεβαίως ἢ δυστυχῆς σύζυγός του θὰ ἔχη ἀνάγκην παραμυθίας, προσέθηκε μετ' ὀλίγον.

Καὶ ἠτοιμάσθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἄλλὰ πράγμα τι ἀκατάληπτον μὲν εἰς τοὺς ἄλλους, ὅπερ ὅμως οὗτος κάλλιστα ἐνόει, ἐφαίνετο κωλύον αὐτόν.

— Βεβαίως, κύριε. εἶπέ τις τῶν παρεσώτων, σεῖς ἔχετε σχέσεις μὲ τὴν οἰκογένειαν τοῦ μακαρίτου. Κάμετε αὐτὴν τὴν χάριν εἰς τὴν κυρίαν καὶ πηγαίνετε νὰ τὴν παρηγορήσετε ὀλίγον. Τὴν ἐπῆραν μάλιστα ἐπάνω λιποθυμημένην...

— Πῶς;... Λιπόθυμον!... ἀνέκραξεν ὁ ἄγνωστος ὠχρίων.

— Ναί... ἐπειδὴ εἶδε τὸ ἄλογο αἵματωμένο...

Ἡ παρότρυνσις τῶν χωρικῶν ἀφ' ἑνός, ἢ εἰδησις τῆς λιποθυμίας ἀφ' ἑτέρου, ἀπέδωκαν αὐτῷ τὸ ἀπολεσθὲν θάρρος.

Ἄλλά:

— Τί νὰ σὰς πῶ, μωρὲ παιδιά, εἶπεν ὁ παντοπώλης τοῦ χωρίου, οὐτινος ἢ προφορὰ προέδιδε τὴν ἐξ Ἠπείρου καταγωγὴν του, μὲ φαίνεται ὅτι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον δὲν τὸν ἔφαγαν οἱ λύκοι...

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐκοάτησαν τὸν ἄγνωστον, ὃν θὰ ἐνόμιζέ τις καθηλωθέντα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Τόσῃ ὥραν συλλογίζομαι, ἐξηκολούθησεν ὁ παντοπώλης, συλλογίζομαι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ φάγουν ἓνα ἄνθρωπον οἱ λύκοι, καὶ νὰ μὴ φάγουν ἢ ἀκρωτηριάσουν τοῦλάχιστον τὸ ἄλογον... καὶ δεύτερον, τί διάβολο, τὴν ῥάχη τοῦ ἀλόγου εἶχον γιὰ τραπέζι αὐτοὶ οἱ διαβολόλυκοι καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἔφαγαν;... Δὲν εἶδετε; ἢ σέλα τοῦ ἀλόγου ἦτο ὅλη αἷματα... Μὰ τὴν ἀλήθεια, κάτι ἄλλο θὰ συνέβη...

Ἐκάστη λέξις τοῦ παντοπώλου ὡς ζέουσα λάβα διεβίβρωσκε τὰ στήθη τοῦ ἀγνώστου.

— Μὰ σὰν τί ὑποπτεύεις, Μάστρο-Σίμο; ἠρώτησέ τις τῶν χωρικῶν.

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπάντησεν οὗτος, τὸ πρᾶγμα ὅμως ἐλπίζω νὰ φανερωθῇ...

Ὁ ἄγνωστος, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ἐρρίγησεν, ὅπερ ὅμως οὐδενὶ τῶν παρόντων ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν. Τίς, ἰστάμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἢ χιῶν καταπίπτει, συστρεφομένη ὑπὸ τοῦ βορῆα, δὲν ῥίγοι.

— Καλὰ λέγεις, προσέθηκεν ἄλλος. Πῶς ἔφαγαν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν οἱ λύκοι, ἐνῶ τῷ ἄλογο δὲν ἔχει οὐδὲ δαγκωματιά;

— Βεβαία! ὑπέλαβεν ὁ παντοπώλης, ἐναβρυνόμενος ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων παραδοχῇ τῆς γνώμης του.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ, ὑπέλαβέ τις τῶν χωρικῶν, ὅτι ὁ Μάστρο-Σίμος εἶναι ὁ ἐξυπνότερος ἄνθρωπος τοῦ τόπου μας.

Ὁ ξένος ἐστράφη καὶ εἶδεν τὸν παντοπώλην διὰ βλέμματος, ὅπερ τὸν ἐπάγασε.

— Καὶ δὲν μοι λέγετε, παρακαλῶ, τί ἔπαθεν; ἠρώτησε μετὰ πολλῆς εὐπροσηγορίας, ἀλλὰ καὶ μὲ φωνὴν κάπως ὑποτρέμουσαν.

— Τί ἔπαθε;... Καὶ θέλει ἐρώτημα! ὑπέλαβεν ὁ παντοπώλης, ὀργισθεὶς διὰ τὸ αὐθαδὲς ἐκεῖνο βλέμμα. Κάποιος τὸν ἐσκότωσε... νὰ τί ἔπαθε!...

Ἐπηκολούθησαν τὰς λέξεις ταύτας στιγμαίτινες σιωπῆς, καθ' ἃς ὁ ἄγνωστος ἐσκέπτετο. Πάραιτα ὅμως οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν ὑπὸ χαρᾶς.

— Νὰ μάθης, ἄθλιε! εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰποκαλύπτῃς μυστήρια!... Βεβαίως ἔκαμες τοῦτο ἀκούσιως, ἀλλὰ τί μὲ μέλει; ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἀπεκάλυψες.

Εἶτα δὲ ὑψὼν τὴν φωνήν:

— Χωρικοί! εἶπεν, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοσοῦτον ἐπιμένει εἰς τὴν γνώμην του αὐτὴν, ὅτι δῆλα δὴ ὁ φίλος μου ἐδολοφονήθη, βεβαίως θὰ γνωρίζῃ καὶ τὸν φορέα του, ἴσως μάλιστα εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος... Συλλάβετε καὶ ὀδηγήσατε αὐτόν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐντὸς ὀλίγου δὲ πιστεύω ὅτι τὸ πρᾶγμα θάποδειχθῇ. Ἐὰν τὸν ἀφήσητε νὰ φύγῃ, θὰ φανῆτε συνένοχοί του, καὶ προσέχετε... Ἐγὼ ἀναβαίνω ἐπάνω διὰ νὰ ἴδω πῶς ἔχει ἡ δυστυχῆς κυρία, προσέθηκε.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Πασίγνωστον πλεόν κατέστη τὸ μῖσος, ὅπερ τρέφουσιν ἐναντίον ἀλλήλων ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Βούλγαροι, καὶ ὁ περὶ τῶν ὄλων ἀγῶν, ὃν ἀνέλαβεν ἐν ταῖς δυσὶν αὐταῖς ἐπαρχίαις ὁ Ἑλληνισμός. Γνωσταὶ ἐπίσης καὶ αἱ ἀφορμαί, αἱ προκαλέσασαι καὶ γεννήσασαι τὸ μῖσος τοῦτο, ὥστε περιττὸν κρίνομεν νὰ ἐκπαθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, οὐδὲ νὰ ἐκθέσωμεν τίς τῶν δύο ἐθνικοτήτων ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸ δίκαιον.

Ὁ Μάστρο-Σίμος, ἀνήκων εἰς τὴν πρώτην τῶν δύο φυλῶν καὶ ἔχων ἔμφυτον τὸν παρ' ἡμῖν τοῖς Ἕλλησιν ἐγωϊσμόν, τοῖς πάντοτε ἐναβρυνόμενοις ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν προγόνων, καθήπτετο ἐκαστοτε τῶν χωρικῶν, ἀποκαλῶν αὐτοὺς βαρβάρους, ἀμαθεῖς, νωθροὺς, Βουλγάρους τέλος πάντων, ἐπομένως ἐμισεῖτο καὶ ὑπεβλέπετο ὑπ' αὐτῶν, οἵτινες ὅμως προσεπάθουν νὰ κρύπτωσι τὴν πρὸς αὐτόν δυσμένειάν των, ὑποκρινόμενοι ὅτι ἐκλαμβάνουσι τὰς προσβολὰς αὐτοῦ ὡς ἀστεϊσμούς, διότι τὰ ὀνόματα τῶν πλείστων εὕρισκοντο εἰς τὸ κατὰστίχόν του. Ἐπειδὴ δὲ,

Ἄλλος περὶ τῆς ἐκείνου ἐπιπέρας, πᾶς ἐκτὸς ὁμιλεῖται,

εὐρόντες ἢ ἢ εὐκαρίαν ἐπέτασαν οἱ πάντες κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπῆγαγον εἰς τὴν φυλακὴν, κραυγάζοντες:

(ἔπεται συνέχεια)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ